

Barcs János
Farkasverem

Pajtánk előtt állok hófelhőt nézve,
öcsémet várom csöndes beszédre.
Gondtól redős arca barázdált láva –
kétékedő szemmel néz a világba.
Borostája őszes, mint kusza permet,
felém fordul – hogy beléremegek.
A felhőkre tekint, mintha keresne,
kis fényt a roskadt pajta-keretbe':
több ezer napját rabolták az évek,
nyolc lakatolt nyár – csontjába égett!
Érzem, mondani szeretne valamit...
Aztán csak legyint. Nincs már benne hit?!
Szorong bennünk megannyi vádaskodás,
jégostor súlyú e találkozás.
Zsákutca-sorsunk, nyirkos farkasverem:
halkan szól: – Janink, koccintsál velem! –
Kertünk alján vonyít az öreg kutya;
bent már készül mindkettőnk batyuja. –
S a hunyorgó kakas a padlás előtt,
kikukorékol két menekülőt...
S fölöttünk átnézve, mint két csavargón,
jó anyánk lép ki a konyhaajtón.

Kezében tartja lapunkat, Kedves Olvasó – hadd higgyük, hogy „nyert ügyünk van” így, mert törekvéseinket megítélheti, s határozhat arra, hogy adójának egy százalékát alapítványunknak ajánlja föl.

Ezt megteheti, ha kedvezményezettként

a **Cédrus Művészeti Alapítványt**

nevezi meg, adószámunk pedig:

18110661-2-41.

Köszönjük.